

[Daklgaard.]

det nok stort set en illusion at tro, at man virkningsfuldt kan føre forbrugsbegrænsende politik på denne måde, samtidig med at man i øvrigt lader inflationen brage videre. Det er i øvrigt heller ikke så ligetil at vurdere vigtigheden af forbrugerlån sammenlignet med kredit til andre låneformål.

En oplagt risiko ved det foreliggende lovforslag er efter det radikale venstres opfattelse, at regeringens økonomiske politik kan blive om muligt mindre seriøs end hidtil. Vil det ikke være nærliggende for en regering, der er hårdt presset af SF, at tænke som så: vi behøver ikke at tilrettelægge en så stram finanspolitik, for hvis likviditeten i samfundet bliver for stor, strammer vi blot bankernes kassebindingsregler. Vi behøver ikke at sanere boligpolitikken, for hvis det løber løbsk, kan vi bare give os til at regulere byggeriet ad kreditvejen. En regering, der viger tilbage for real påvirkning af de tilgrundliggende økonomiske forhold, kan i denne lovgivning om regulering af kreditformidling finde en standardundskyldning for næsten en hvilken som helst undladelsessynd.

Jeg har ligesom andre ordførere lagt mærke til, at når regeringen henviser til, at dette lovforslag er udarbejdet i samarbejde med Nationalbanken, skal det forstås derhen, at Nationalbanken nærmest er imod forslaget. Lovforslaget har ikke været forelagt kapitalmarkedsrådet, og derfor har kapitalmarkedsrådet heller ikke kunnet give nogen udtalelse om denne sag. Jeg har ellers forstået, at kapitalmarkedsrådet var specielt den nuværende økonomiministers baby. Det var et sted, hvorfra man skulle få gode råd, men man har måske været bange for, hvad det var for råd, man kunne få fra det.

For yderligere at sikre sig mod gode råd skal dette lovforslag jaskes igennem i løbet af et par dage. Det finder vi ærlig talt ikke blot hensynsløst over for folketinget, men vi kan heller ikke se, hvilke hensyn til hvad et sådant lovforslag liggende på folketingets bord kunne tænkes at sætte i gang. Vi kan ikke se, at der deri er noget, der taler for, at det skal jaskes igennem i løbet af et par dage. Man kunne selvfølgelig risikere — det er en risiko set fra regeringens synspunkt — at en mere langvarig behandling af lovforslaget ville mobilisere endnu flere sagkyn-

dige bemærkninger om det end dem, der foreløbig er kommet, altså dem fra Nationalbankdirektørens side.

Det radikale venstre er som nævnt skeptisk over for denne lovgivning, og vi vil under det forestående udvalgsarbejde tilstræbe en klar præcisering og afgrænsning af, hvad lovforslagets bemyndigelse vil kunne anvendes til.

Ømann: Det ville vist være mærkværdigt, hvis man i et moderne samfund ville oprettholde illusionen om, at alt skal betales kontant, og at der ikke kan lånes, også til privatforbrug. Et sådant standpunkt indtager jeg ikke. Men alligevel tror jeg, at alle har haft en almindelig fornemmelse af, at de kreditlofter, de kreditspærringer, som var indført gennem aftaler, ikke altid var effektive. Der blev sagt: hvorfor går man ikke til inflationens rod? Jeg mener virkelig, at hele kreditpolitikken og hele rentepolitikken bærer et væsentligt ansvar for den ekstra inflation, vi har haft herhjemme i forhold til udlandet. I gamle dage troede man, at man kunne styre kreditten ved hjælp af rentesatsen. Det er jo en saga blot. Det er bl.a. en saga blot på grund af vores skattepolitik, dette, at renten fradrages.

Nu er der sket noget afgørende. Der foreligger vel ikke en nationalisering af Nationalbanken, det er for hårdt sagt, men man kan vel sige, at Nationalbankens dispositioner er lagt ind under økonomiministerens og dermed under folketingets herredømme, og det må vel være rigtigt at gøre noget sådant. Hvis regeringen og folketinget har ansvaret for den almindelige økonomiske politik, hvorfor er der så en stor afgørende sektor, som skal have lov til at være uden nogen som helst regulering?

Det er et gode ved lovforslaget, at det ikke alene retter sig mod de almindelige kreditformidlende institutioner, banker, sparekasser, andelskasser og postgirokontoret, men også tager andre kreditformidlende virksomheder med, for der er i virkeligheden tale om en meget stor kreditgivning fra pensionskasser, forsikringselskaber og en række andre institutioner, som hidtil har været nogenlunde uden for regulering.

Dernæst er der betrådt en helt ny vej